

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.645 van 25 januari 2001
in de zaak A. 62.465/VII-19.316.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. DE GROOTE,
kantoor houdende te GENT,
Ottogracht 28

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 22 februari 1995 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 januari
1995 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot
voorlopig verblijf en van het op 27 januari 1995 bete-
kende bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken om
het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 60.992 van 17 juli
1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuit-
voerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 3 november 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 14 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2001, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 16 januari 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE GROOTE, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster komt op 11 maart 1992 België binnen. Zij is in het bezit van een Turks paspoort afgeleverd op 5 maart 1992, geldig tot 4 maart 1994 en van een Beneluxvisum geldig voor drie maanden, afgele-

verd door het Belgisch Consulaat te Izmir op 6 maart 1992.

1.2. Het verblijf van verzoekster wordt toegelaten tot 10 juni 1992.

1.3. Op 2 april 1992 zendt verzoekster volgend schrijven naar de Minister van Binnenlandse Zaken :

"(...)

Ondergetekende ik, XXX,, geboren in 1930 te Posof (Turkije) ben een 20-tal dagen geleden wettelijk het land binnengekomen met een toeristenvisum van 3 maanden.

Mijn man Ö K, heeft in België 6 jaar gewerkt en in '73 is hij voorgoed naar Turkije teruggekeerd en in 1982 is hij overleden.

Ik ontvang ongeveer 2720 frank per maand als weduwe bijstand, maar ben niet verzekerd, ondertussen heeft mijn zoon een aanvraag ingediend om mij aan te sluiten bij een verzekeringskas.

Ik heb 4 kinderen, waarvan 1 jongen en 3 meisjes, allen zijn ondertussen getrouwd, waarvan er 2 in Turkije nog wonen, en 1 zoon en dochter in België.

En omdat ik niemand heb in Turkije om mij te onderhouden, ben ik naar mijn zoon gekomen, die mij wil onderhouden. Daarom vraag ik beleefd een vergunning om hier te mogen blijven.

In de hoop op een gunstig gevolg, dank ik u op voorhand.

(...).".

1.4. Op 18 juni 1993 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvraag wordt op 31 augustus 1992 verworpen. Voornoemde beslissing kon niet worden betekend aan verzoekster daar ze niet te bereiken was.

1.5. Op 29 juni 1993 dient verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag luidt als volgt :

"(...)

De ondergetekende heeft de eer zich in toepassing van o.m. artikel 9, laatste lid, van de Wet van 15 december 1980 tot U te wenden opdat haar een machtiging tot verblijf in België zou worden verleend.

Zij is geboren te Posof (TR) in 1930.

Haar echtgenoot, de Heer XXX, laatst wonend te Posof (TR) met wie zij te Posof (TR) op 1 mei 1949 in het huwelijk getreden is, is er overleden op 28 november 1989.

Zij heeft weliswaar 4 kinderen, doch alleen haar zoon L Ö, mijnwerker, geboren te Posof (Turkije) op 1 oktober 1950, wonend Leopoldsburgsesteenweg 14 te 3971 LEOPOLDSBURG is in staat om in haar onderhoud te voorzien.

Naast deze zoon heeft zij nog drie dochters, waarvan er een eveneens in België woont, en de twee andere in Turkije, doch ingevolge de gebruiken eigen aan hun kultuur worden deze gehuwde dochters beschouwd als deel uitmakend van de familie van hun echtgenoot en niet meer van hun eigen familie, zodat zij op hen geen beroep kan doen om haar bij te staan, terwijl tevens om economische redenen de dochters in Turkije onmogelijk in haar onderhoud kunnen voorzien.

De Heer L Ö is reeds sedert 1971 tewerkgesteld in België waar hij als mijnwerker aan de kost kwam. Bij haar aankomst in België heeft hij op 23 januari 1992 een onderhoudsverbintenis voor haar onderschreven zodat zij niet ten laste zal vallen van de Belgische gemeenschap.

Gezien haar gevorderde ouderdom en haar gezondheidstoestand is zij niet in staat om in haar onderhoud te voorzien en is hij op materiële en menselijke bijstand aangewezen.

In Turkije heeft zij, sedert het overlijden van zijn echtgenoot, zoals hoger uiteengezet, niemand meer die in staat is om voor haar oppas in te staan, zodat de enige mogelijkheid voor haar is te mogen verblijven bij haar zoon in België die haar overigens ook reeds voordien van hieruit financieel moest steunen en haar regelmatig geld diende op te sturen.

Thans zijn daar ook de medische problemen bijgekomen zoals blijkt uit het bijgevoegd attest.

Reeds voordien woonde ondergetekende samen met haar echtgenoot in België, waar haar echtgenoot gedurende zes jaar werkte, doch in 1973 besloten zijn naar Turkije terug te keren.

Ondergetekende heeft aldus recht op een weduwenpensioen.

Zij is thans op rechtsgeldige wijze in België teruggekeerd met een toeristenvisum haar afgeleverd door het Consulaat van België te IZMIR op 11 maart 1992, doch is door haar gezondheidsproblemen verplicht geweest haar verblijf te verlengen.

Ondergetekende verzoekt aldus om op humanitaire gronden tot de gezinshereniging met haar zoons te worden toegelaten en ware U dankbaar haar verzoek in toepassing van o.m. artikel 9 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 voor welwillend gevolg aan de Heer Minister van Justitie te willen overmaken.

Inmiddels biedt zij U de uitdrukking van haar gevoelens van oprechte hoogachting.
(...).".

1.6. Op 4 januari 1995 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, die als volgt luidt :

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 14 juli 1987, 18 juli 1991 en 6 mei 1993 aan U gericht door Naam, voornaam : XXX

Geboorteplaats en -datum : Posof in 1930

Nationaliteit ; Turkse

deel ik U mede dat het verzoek onontvankelijk is.

MOTIVERING :

- (x) De aanvraag werd laattijdig ingediend op het ogenblik dat de vreemdeling(e) in onwettig verblijf was. Het feit van illegaal in het land te verblijven, zelf reeds geruime tijd, geeft geen recht op bijzondere omstandigheden zoals voorzien in artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980.
- (x) Boven werd geen enkele aanvaardbare buitengewone omstandigheid ingeroepen om het niet afhalen van de machtiging tot voorlopig verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het land van herkomst of land van oorsprong te rechtvaardigen.
- (x) De aangehaalde reden werd onvoldoende beschouwd.
De zoon kan haar financieel steunen in Turkije waar trouwens nog 2 dochters verblijven.

Op te merken valt dat door de verwerping van onderhavig verzoek iedere nieuwe aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire overheid niet onontvankelijk wordt beschouwd.

Er dient haar aan de hand van bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een bevel om het grondgebied binnen de 10 (tien) dagen te verlaten afgeleverd te worden.

Motivering : artikel 7, alinea 1-2/ van de wet van 15 december 1980 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Gelieve de betrokkene uit te nodigen onderhavige brief alsmede het eventueel bevel om het grondgebied te verlaten voor kennisname te ondertekenen.

Het origineel is voor mijn administratie bestemd, het tweede exemplaar voor de betrokkene en het derde voor de gemeentelijke autoriteiten.

(...).".

1.7. Op 27 januari 1995 wordt aan verzoekster het eveneens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met als motivering "art. 7, alinea 1-2/ van de wet van 15/12/80 verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn.";

2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Meer in het bijzonder motiveert de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot verwerping van het verzoek om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn schrijven dd. 4 januari 1995, dat aanleiding heeft gegeven tot het uitgevaardigde bevel als zou... :

a. ... de aanvraag laattijdig zijn ingediend op het ogenblik dat de vreemdeling in onwettig verblijf was :

Geen enkele wettekst bepaalt immers dat de aanvraag in toepassing van artikel 9-3/ van de Wet dd. 15 december 1980, zou dienen te geschieden binnen de bij artikel 6 bepaalde termijn (meer zelfs : er wordt geen enkele termijn voorgeschreven binnen dewelke een aanvraag tot machtiging dient te worden ingediend), noch dat de aanvrager regelmatig in België zou moeten verblijven op het ogenblik dat hij in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de vreemdelingenwet zijn aanvraag wegens buitengewone omstandigheden richt, quod non.

Het gaat uiteraard niet op om bijkomende voorwaarden op te leggen aan een wet, die beperkend dient te worden geïnterpreteerd, zodat de aangevochten beslissing ook om die reden onwettig is en derhalve dient te worden vernietigd.

Er dient trouwens te worden opgemerkt dat verzoekster reeds per brief dd. 2 april 1992 een aanvraag tot verblijfsvergunning had ingediend.

Omdat een beslissing terzake uitbleef heeft verzoekster per aangetekend schrijven dd. 29 juni

1993 een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, ingediend.

b. ... geen enkele aanvaardbare buitengewone omstandigheid ingeroepen worden om het niet afhaken van de machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het land van herkomst of land van oorsprong te rechtvaardigen :

In haar aangetekend schrijven dd. 29 juni 1993 heeft verzoekster uitdrukkelijk gesteld :

'Gezien haar gevorderde ouderdom en haar gezondheidstoestand is zij niet in staat om in haar onderhoud te voorzien en is zij op materiële en menselijke bijstand aangewezen....

Thans zijn daar ook de medische problemen bijgekomen zoals blijkt uit het bijgevoegd attest...

Zij is thans op rechtsgeldige wijze in België teruggekeerd met een toeristenvisum haar afgeleverd door het consulaat van België te Izmir op 11 maart 1992, doch is door haar gezondheidsproblemen verplicht geweest haar verblijf te verlengen'.

Nu verzoekster expliciet heeft verwezen naar haar gezondheidsproblemen, en meer in het bijzonder naar het feit dat zij ten gevolge hiervan volledig afhankelijk is van haar zoon, heeft zij wel degelijk bijzondere omstandigheden aangehaald, welke de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien haar leeftijd en gezondheidstoestand kan zij nog bezwaarlijk de vermoeiende reis aan naar Turkije, waar zij niemand meer heeft om haar te verzorgen in afwachting van de toekenning van een nieuw visum.

c. ... de aangehaalde redenen onvoldoende zijn, nu de zoon van verzoekster haar financieel kan steunen in Turkije waar trouwens nog twee dochters verblijven :

Zoals verzoekster in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft gesteld, worden ingevolge de gebruiken eigen aan de Turkse cultuur, de gehuwde dochters beschouwd als deel uitmakend van de familie van hun echtgenoot en niet meer van hun eigen familie, zodat zij op hen geen beroep kan doen om haar bij te staan, terwijl tevens om economische redenen de dochters in Turkije onmogelijk in haar onderhoud kunnen voorzien.

Ook bij notariële akte hebben de beide dochters van verzoekster verklaard dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken om in het onderhoud van hun moeder te voorzien.

Ofschoon in de verblijfwet niets gezegd wordt over de ouders of grootouders, wordt in de praktijk door de Minister wel een recht op gezinshereniging toegekend wanneer hem - zoals in casu - afdoende verzekerd wordt dat de persoon in kwestie in het thuisland op geen enkele hulp meer kan rekenen. Dit gebeurt dan op basis van artikel 9 van de Wet van 15 december 1980 (uitzonderlijke aflevering van een MTVV aan personen

die eigenlijk geen recht op verblijf hebben (HOBIN, V., Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen en migranten., Kluwer, 1989, I.1 -49)).

Ook deze mensen hebben recht op een normaal en ongestoord gezinsleven.

Het gaat overigens niet op dat aan verzoekster zou geweigerd worden wat aan anderen, in gelijkaardige omstandigheden, steeds toegestaan wordt.

Zoniet staat men voor willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

De redenen opgegeven in het aan verzoekster betekend bevel en in de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf, falen derhalve zowel in feite als in rechte zodat het past dat het beroep van verzoekster gegrond zou worden verklaard.

Bovendien dient het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard nu de Minister, zoals hierboven uiteengezet, helemaal geen rekening houdt met het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven, laat staan dat hij 'afgewogen' heeft, terwijl de rechtspraak nochtans vereist dat de overheid die de uitzetting of terugwijzing van een vreemdeling, waarvan vaststaat dat hij met zijn gezin in België gevestigd is, overweegt, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 van het E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven (RvSt., 25 september 1986, T.V.R., augustus 1987, 35).

In casu is er geen enkele reden in het belang van de openbare en/of openbare veiligheid die de terugwijzing van verzoekster noodzakelijk maakt.";

2.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf steunt op het tweevoudige motief dat de aanvraag laattijdig werd ingediend en dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid als onvoldoende wordt beschouwd;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing in verband met de laattijdigheid van de aanvraag stelt dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag "in onwettig verblijf was"; dat sub 1.3. blijkt dat verzoekster reeds op 2 april 1992 een schrijven richtte tot de bevoegde minister met de vraag "een vergunning om hier te mogen

blijven", met als reden ondermeer "En omdat ik niemand heb in Turkije om mij te onderhouden, ben ik naar mijn zoon gekomen, die mij wil onderhouden"; dat deze vraag niet anders kan worden begrepen als een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf; dat verzoekster op het ogenblik van deze aanvraag op regelmatige wijze op het grondgebied verbleef; dat derhalve de bestreden beslissing wat betreft de laattijdigheid van de aanvraag steunt op een foute feitenvinding;

2.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing in verband met de ingeroepen buitengewone omstandigheid enkel stelt dat "De zoon (...) haar financieel (kan) steunen in Turkije waar trouwens nog 2 dochters verblijven."; dat zij daarmee volledig voorbij gaat aan de diverse ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen redenen; dat de bestreden beslissing inzonderheid aangaande de reden dat verzoekster naar België is gekomen om zich te laten onderhouden door haar zoon, omdat ze in Turkije niemand heeft om voor haar te zorgen, een ondeugdelijk motief bevat, nu blijkt dat verzoekster net om die reden een aanvraag heeft ingediend;

3. Overwegende dat het tweede middel in die mate gegrond is; dat het bevel het gevolg is van de verwerping van verzoeksters aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf en om die reden moet worden vernietigd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 januari 1995 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot voorlopig

verblijf, en van het op 27 januari 1995 betekende bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftwintig januari tweeduizendeen, door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.